

СУБ'ЄКТИ УПРАВЛІНСЬКИХ ПРОЦЕДУР У СУДАХ: ПРОБЛЕМИ КЛАСИФІКАЦІЇ

Валентин Андрійович ГОМАДА,

*кандидат юридичних наук,
старший науковий співробітник
Науково-дослідного інституту
публічного права*

Наразі в діяльності суддів існує велика кількість інших не врегульованих управлінських питань, які негативно впливають на ефективність діяльності судів (суддів) та призводять до погіршення не тільки рівня виконуваних завдань та функцій суду, але й до зниження можливості учасників управлінських процедур реалізовувати свої права, свободи та законні інтереси.

Суб'єктивний склад управлінської процедури утворюють дві групи: перша — це передусім державний орган (суд), а другою є саме фізична (громадянин України, іноземець, особа без громадянства) або юридична особа, яку можуть називати «приватною особою». Відносини, що виникають між цими суб'єктами, мають ознаку субординаційності, тобто службове підпорядкування молодшого спеціаліста більш досвідченому. Дана ознака базується на правилах службової дисципліни. Права та обов'язки встановлюються та відповідають чинному законодавству.

Залежно від ініціативи та наслідків приватні суб'єкти управлінських процедур поділяються на осіб, які, звертаючись до адміністративного органу, реалізують свої особисті права та законні інтересів. В такому випадку, їх називають «заявниками», а ті особи, які подають скаргу до суду про бездіяльність або неналежну діяльність органу, називаються «скаржниками». Можливі випадки залучення особи до провадження відповідним органом за її власною ініціативою або за побажанням цього органу, якщо рішення по справі може якимось чином вплинути на права та інтереси цієї особи. В такому випадку така особа називається «зацікавленою особою». До їх складу входять:

а) ті особи, яких залучають до управлінських процедур за побажанням однієї із сторін (наприклад, представник, тобто особа, на права та законні інтереси якої може вплинути відповідне рішення у справі);

б) особа, яка своїми діями сприяла чи може сприяти розгляду певного питання (свідки, експерти, перекладачі, спеціалісти);

в) третя група — це законні представники, тобто батьки, опікуни чи піклувальники, які діють з підстав, передбачених у законодавстві.

Коло суб'єктів, які входять до складу внутрішньоорганізаційної управлінської процедури у судах, можна класифікувати залежно від повноважень на місцях: голова суду; заступник голови; судді судової палати; апарат суду.

Існує багато вимог до організаційної структури органів суду. Найголовнішими з них можна визначити саме такі вимоги:

1) організаційний склад суду повинен забезпечувати виконання головних завдань та цілей суду, а отже, підкорятись вимогам та потребам судової діяльності;

2) необхідно розподіляти працю суддів найефективнішим шляхом, щоб забезпечувати рівномірне навантаження, покладання зобов'язань залежно від спеціальності та надання можливість для творчого розвитку кожного окремого судді;

3) необхідне встановлення вертикальних та горизонтальних повноважень між усіма працівниками суду.

Кожне завдання, яке покладається на суддю, повинно відповідати його компетенції;

4) одним з головних принципів діяльності суду є підтримання постійної відповідності організаційної структури управління у суді умовам соціально-культурного розвитку, що має велике значення при винесенні рішень по справі, розмежуванні повноважень між працівниками та встановленні меж керування персоналом суду. Відсутність даного принципу спричинить «сліпий» розгляд справ без забезпечення належного результату;

5) порушення обсягу повноважень, функцій та обов'язків може спричинити дисбаланс в системі управління, як в окремих його підрозділах, так і в цілому у суді.

Таким чином, весь персонал можна розподілити на тих, хто має владні повноваження та здійснює головну діяльність у суді, та тих, хто складає допоміжну частину та виконує обслуговування самого процесу управління, всіх інших форм управлінської діяльності. На владних суб'єктів покладено здійснення головних управлінських функцій та контроль за підпорядкованим персоналом. Даний вплив є необхідним для досягнення поставлених цілей та завдань шляхом впливу на поведінку підлеглих. Можливість реалізації даного впливу закріплена на законодавчому рівні та підлягає обов'язковому виконанню.

Також, на нашу думку, є необхідним поділ суб'єктів управлінських процедур залежно від особи, яка в них бере участь. В одних випадках, в таких процедурах суб'єктом виступає лише сам орган — суд, а в інших — службова або посадова особа суду. Необхідно врахувати і те, що на сьогодні немає остаточної думки науковців щодо поняття службової та посадової особи. Ці поняття дуже активно використовуються в різних нормативно-правових актах та законах.

Залежно від чисельності осіб при розгляді певних справ владні учасники управлінської процедури можуть класифікуватись на: 1) колективних (колегіальних); 2) індивідуальних (одноособових).

Залежно від зв'язків у відносинах, які виникають між суб'єктами управлінської процедури при здійсненні ними

повноважень, їх можна поділити на: 1) субординації; 2) координації; 3) реординації.

Під учасником управлінських відносин в діяльності судових органів необхідно розуміти особу, яка володіє комплексом законодавчо закріплених прав, свобод, законних інтересів та обов'язків, які гарантуються на рівні адміністративно-правової норми, та має здатність реалізовувати права та виконувати покладені на неї повноваження. Щодо спеціальних ознак, які характерні саме для цих відносин, необхідно зауважити, що: 1) обов'язковим учасником повинен бути орган суду чи його посадова особа — у зовнішніх управлінських процедурах, та посадова особа суду — у тому випадку, коли це стосується внутрішньоорганізаційних управлінських процедур; 2) за різних обставин одні і ті ж учасники даних процедур можуть бути владними та підпорядкованими; 3) в залежності від сукупності прав та обов'язків учасники можуть бути як юридично нерівними, так і юридично рівними, однак, на практиці частіше зустрічається нерівність між учасниками.